

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Égész évre 4 frt, félévre 2 frt negyedévre 1 frt Egyes számára 10 kr

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felölös szerkesztő és lapfőigazgató:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: **Papp György**, Gyulafehérvár

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

Árvaházunk.

Természet rendje! E szavak sok, nehéz problémát állítanak szemem elé. Születni kell, és miért? — mert meghalni kell. Mennyi változó, forduló pont van az ember életében, mennyi örömet, mennyi szomorúságot kell végig élnie, mennyi nehézségek, akadályok gördülnek az élet útján előnkbe s leküzdve, újra sima utakra akadunk. Hányszor egyik bajból, egyik veszedelemből a másikba kerülünk s tűrni kell nyugodtan, békességgel, de hányszor nem jut-e eszünkbe a mesterséges halál előidézése — visszatartatunk — át kell küzdeni, mi előnkbe került. S feltehetni a kérdést: Mindezeknek miért kell így lenni? Nagyon nehéz feladat, megfejteni. Legfeljebb ha e szavak szolgálnának kielégítésül: mert a természet rendje így követeli.

Születni kell szegénynek, gazdagnak, nyomoréknak, egészségesnek, de hát még az élet folyamán mennyi változásnak kell alávetni magunkat. Hányszor kell a sors véletlen szekerére ülnünk s engedni zökkenéseinek. Egyik zökkenés örömet, boldogságot, másik fájdalmat, szomorúságot okoz. — Oh hány ember szeretne még születése előtt megszűnni, ha előre látná jövő sorsát! A sorsnak csak hátrányait tudjuk inkább figyelni — előnyök bármennyi is legyen, mindig kevés, csak a csapásoknak, veszedelmeknek egész kíséretét találjuk lépten-nyomon. — Sok van közöttük elviselhető, de van alig elviselhető. Nézzük a gyermekeket, kik édes szülőik körében oly boldogok — melyhez hasonlót nem lehet találni — édes atyjuk és anyjuk oldala mellett minden veszély elől menekülést találnak, nincs szebb, nincs megnyerőbb előttük a szülői szavaknál, nincs édesebb a szülői csókknál, szóval nincs semmi előttük az életben jobb, boldogabb hely a szülői kebelnél. Már most képzeljük el: ettől a tulvilági boldogságtól szakítsa el őket a sors sujtó keze, — tépje el az édes anyai kebeltől, vagy vonja meg a szeretett anyai ölelgetések-től? nem-e elviselhetetlen fájdalmat okoz, oly mély

sebet üt azon az ifjú keblen, mely behagogni sosem képes. Ez a kín, ez a fájdalmas helyzet az *árvaság*. — Arva, már ez a szó maga olyan elzártságot, olyan elhagyatottságot fejez ki. Nagy szó ez! Elhagyatva lenni, elválasztva mindenkitől, idegen minden az ember előtt, ne legyen kihez egy jó szót szólni, ne legyen senki, kinek a panaszt nyugodtan el lehessen beszélni, nincs hely, hol megnyugodni, nincs hajlék, hová menekülni az idő játéka elől, nincs még egy fekhely sem, hová nyugalomra hajthatná le az ember fáradtságtól megtörődött tagjait.

Senki, semmi! Egyedüli gondviselő marad az Alkotó, a nagy Isten. Óh csak arva ne legyen senki!

Az emberi szív sem tudta eltűrni a természet rendjének ezen phasisát, segített, megkönnyíteni kész volt az árvák fájdalmas helyzetén. Lassan, lassan üdvös cselekmények, üdvös intézmények jöttek létre, melyek segítettek a bajon. Megalakultak az árvaházak, az arva intézetek, áldott legyen az a percz, melyben ezen eszme először megfogamzott s életre kelt. Ezek azon jótékony intézetek, melyekben szegény, szülőtlen gyermekek tápláltnak, neveltetnek s a társadalom hasznos polgáraivá képeztetnek. Ezen intézetek a keresztény vallás terjedésével létesültek, kezdetben nagyobb, gazdagabb városokban, különösen Németalföldön és Németországban. 1572-ben Augsburgban már oly árvaház állított fel, melyben a gyermekek közfelügyelet alatt neveltetek, 1698-ban kezdte meg működését Halleban a világhírű Franke-árvaintézet, melyben 4500 arva ingyen neveltetett. Elterjedt ez az intézmény a világ minden részébe, hirdetve a fenséges eszme megvalósítását.

Városunkban is megvalósult az árvaház építésének eszméje, felépült az árvaház, magasán emelkednek falai a vasuti utcában. Nem lehet nagyobb díszsége egy városnak, mintha üdvösen gondoskodik egy oly intézmény létrejövéséről, mely áldást hoz hány szegény szülőtlen, arva gyermekre. Hány arva hálaadó fobása

emelkedik és hat fel az Egekre; áldást kérve mindazokra, kik számukra ezt az intézetet alapították, kik letették a tőkét a ház építésére s kik keresztülvitték, elintézték a kimenetelét, a létrejöttét.

A városunkban épített árvaházra nemsokára feltűzik az atyátlan-anyátlan gyermekek az öröm lobogóját, mely örömkönyvektől áztatva lesz. Nem lesznek többé elhagyatva, feltalálják újra azt a helyet, melybe a megelégedés, megnyugvás magva van elhintve, elvetve, megszerkezve azon ismereteket, mikre hajlamuk van, felkereshetik az élet különböző utait, nyitva lesznek számukra az összes pályaterek, szabadon választhatják bármelyiket, vezetni fogja őket és örökös mindenik fölött szeretett elhalt szüleik lelke. —

Ez az árvaház hány elhagyott ifjú megtört szívére hozza meg a gyógyító balzsamot, kik majd együtt fogják térdre borulva, könnyektől áztatott szemekkel rebegni imájokat, kérve Istent, ki mindeneket fenntart, igazgat s kit a böles lángesze föl nem ér — hogy adja áldását az intézetre, annak alapítóra, fejlessze e város előhaladását, hogy emelkedjék a társadalom magas polezára, legyen a jóság, erények kútjeje s majd egykoron édes hazánknak fényessége és dísze!

K. M.

A fogyasztási adó eltörlése vagy leszállítása.

Nem szorul bizonyításra, hogy mi csak hazafias aggodalomból s a legtisztább szándékból irunk édes hazánk amaz állapotairól, a melyekkel a nép ügyét-baját jelezzük; kitarjnak a sebeket, hogy orvoslást sürgesünk; először ugyanis szükséges a helyes diagnózis s csak azután alkalmazhatók sikerrel az orvosszerek.

A kasza peng még országszerte, gyűjtik a kenyérré való gabonát, a gazda örül az Isten áldásának s az ember azt hinné, hogy olyan országban, mint ez a mi hazánk nincs nyomor, hogy itt ismeretlen az éhínség

— Oh de én nem természeti szempontból értem! De most már nem bánom, akárhogy érti, menjünk a mamához, elég sokáig voltunk messze tőle, nem fogja tudni hová lettünk.

— Ugyebár az én rózsámat nem küldte vissza tegnap, mert én nem kaptam vissza?

— Akkor éppen szükségem volt rózsára és megtartottam, (a lány fülig pirult,) ... és nem akartam, Önt megbántani és ...

— És?

— És semmi több.

— Mondja csak, azt hallottam, hogy Ön készített magának egy levéltartót és arra engem festett, mikor a tentát kiöntöttem. Igaz-e az?

— Igen, igaz, de nem vagyok én oka. Akartam egy szép kis lányt festeni, de mint rendesen mindig kegyedre gondoltam és csak akkor vettem észre, hogy kegyedet, ki előttem a legszebb — festettem le, mikor a kép kész volt.

— Angela, Angela! hol vagy? Jere fiam hamar, itt van Szigethi úr.

— Itt van? Ahhoz nekem mi bajom? Nekem nem kell ott lenni, hisz' még a majálison sem lesz tőle nyugtom, édes mama én nem megyek oda, ha megengeded?

— De ha én akarom, hogy jöjj!

— Isten önnel Elemér!

— Csókolom kezeit!

Angela, mint egy kis zerge elfutott. Elemér pedig fájó tekintettel nézett hosszasan utána.

— Soh' sem lesz az enyém! de akkor én tovább nem élek. Ha Ő nem lesz az enyém, senki sem! Nem senki, hanem én leszek a halálé!

— Angelám itt a farsang, már ideje, hogy a menyegzőt megtartsuk, már egy év óta mind halasztod. Kálmán pedig már alig várja, hogy karjaiba ölelhessen.

TÁRCSA

Megérett

Megérett már a kertben a pöszmété,
Nem kell nekem szeretőnek
A szöke.
Nem kell nekem, mert a szöke
Mind csalfa;
Hón szeretni nem tud más csak a barna!

Barna kis lányt választottam babámnak,
Hiszek is én minden édes Szavának.
Melybe szíve hű szerelmét
Elmondja;
Édes csókkal ép annyiszor megtoldja!

Barna kis lány, drága kincsem, virágom,
Nincs is hozzád hasonló a Világom.
Mig két karom derekadra
Fonhatom,
Csókot adni nem fárad el ajakom!

H. Szántó István.

Milyen boldogok lennénk mi mind a ketten!

— Angela kisasszony, elmeséljem-e én azon padhoz kötött regét, mert tudom szereti a regéket hallgatni? — mondá egy csinos karesú fiatal ember egy körülbelül 16 éves gyönyörű barna lánykához.

A lány felemelte sűrű fekete szempilláit és sokáig elmerengve nézte a hegyszoldalon levő kőpadot vagyis inkább kődarabot és csengő hangon, mintha egy kis harang szólna, mondá: „Elemér, ön tudja a regét annak a kőpadnak, óh kérem beszélje el.” Oly kérően, hűgözté szemeit a fiatal emberre.

Az ifjú belénézett azokba a nagy fekete szemekbe s annak gyönyörű természetén, melyre oly jól illett a fekete ruha, feledteté szemeit.

— Kisasszony, mikor engedi, hogy lefessek kegyedet, higgye el olyan boldog lennék.

— Na ne beszéljen ilyen bábarságot, mondtam mondja el azt a regét.

— Hja igaz, igaz, egészen elfelejtettem, de mit tegyek, mert ha kegyedre nézek, mindent elfelejtek.

— Milyen sentimentalis! hát mondja azt a kőpad regét?

— Na mondom, mondom: Volt régen egy fiatal ember és egy fiatal lány. A lány ... éppen olyan szép volt ... mint kegyed ... Ange ...

— Hallgat mindjárt! — s Angela rózsás ujjai inték, hogy több ilyent ne merjen szólni!

— Igen sajt a szép leányt az a fiatal ember nagyon szerette, éppen mint én.

— Na! esitt!

— Nagyon szerettem, pardon „szerette“, és ott sétáltak egykor a kő helyén, hol gyönyörű zöld pázsit volt, ott beszélgettek, enyelegtek, de egyszerre legördült a hegyszoldáról egy darab letört szikla, legurulva őket maga alá temette, s itt haltak meg egymás mellett, sírdombúl e kődarab tétetett.

— Oh Istenem, milyen boldogok voltak, nem volna jó, ha velünk is úgy történe s mi is itt halnánk meg mind a ketten?

— Hahaha! Na a kéne még! Ha önnek kedve van, temesse el magát, bizony nekem semmi kedvem sincs reá! Igaz, halljon ide, Szigethi Kálmán ma útra küldött rózsát s én visszaküldtem.

— Hisz' én tudom Angela kisasszony, hogy kegyednek nincs szíve, vagy ha van akkor sem tudja, mi az.

— Már, hogy is ne tudnám, a szív egy izmos tömeg, mely ritmusosan összehúzódik, és elernyed, — na látja ugyebár, hogy tudom?!

az elégtelen táplálkozás, következményeivel együtt. S íme éppen nálunk legrosszabb a nép táplálkozása, nálunk kénytelen magát pótélelmi szereken tengetni, s igen sok betegségnek éppen a táplálkozás elégtelensége az oka, mert ennek az elnyomódott magyar népnek nem annyira orvosa van szüksége, mint inkább egészséges táplálkozásra.

Magyarország egyes vidékein állandó az éhínség a pellagra, a tüdővész, a gyermekhalandóság, — másrészt nálunk terem a legjobb kenyérnek való gabona, oly rengeteg mennyiségben, hogy hazánk lakói el sem tudnák azt fogyasztani; s a gazda kénytelen potom áron, előállításai költségein alul is eladni azt. *Népünk jó része oly szegény, hogy a legolcsóbb gabonát sem bírja megfizetni* s így nem fogyasztóképes. Mi például a jobb húst külföldre küldjük, mert nálunk nem bírják azt megfizetni, ellenben aránytalan magas áron fogyasztjuk a kevésbé értékes husnemleket; egy örületes adórendszer s a mi közmondásos magyar indolenciánk, az élelmezés bajait még a képzelhető legügyellenesebb s legigazságtalanabb fogyasztási adótörvényekkel fokozza.

Pedig akármily régi legyen is a fogyasztási adó, — úgy az soh'sem volt igazságos, — a mint egyáltalában nem járja, hogy tárgyak legyenek megadóztatva, midőn adót csak a jövedelemre illik kivetni. A rövidlátó kameralisták a legegyszerűbb s a legkényelmesebbeknek tartják ugyan a fogyasztási adókat, de nem gondolják meg azt, hogy az állampolgár kötelességeit sem tudja teljesíteni, ha természetesen nem táplálkozhatik. A mi fogyasztási adóink egyenesen kényszerítik a népet az alkoholizmusra s a rossz ételmi szerekre, nálunk éppen a liszt és kenyér, — no még a levegő nincs fogyasztási adóval sújtva. Fogyasztási adóink, vámjaink s monopolumaink egyre drágítják az életet s van számtalan élvezeti cikk, a mely emiatt hozzáférhetetlen a szegény népnek; s mind e mellett nincs kilátás üdvösebb fordulatra. A fogyasztási adón a nép vére tapad, a legszegényebb nép viseli azt az adót leginkább, pedig az államkormányzatnak minden teltétül kellene elkövetni, hogy a nép élelmezése egészséges, olosó és adómentes legyen s a fogyasztási adókat — in fin — finale, más direkt és indirekt adókkal is lehetne pótolni, csak komoly eltökélt akarat kell hozzá. Fizessen adót, a kinek jövedelme van; az ételmi cikket azonban nem szabad többé adóval megterhelni azon a czímen, hogy a nép azt az adómentet legkevésbé árezi és legkönnyebb (?) a beszédése.

Az „egységes“ liberalizmus kameralistái természetes, nem akarnak lemondani a legkényelmesebb adómentéről. Szép ígéretekkel bőven tartják a népet, adóreformról is beszélnek, de valójában az egész csak porhintés, világszalás, mert eszük-ágában sincs az adóreformba bele menni s így érik az elégedetlen ség és a forradalom.

A magyar nép között számandó állapotok vannak,

— De mama édes, van még idő, mert én nem szeretem Kálmánt!

— Hadd el, ne beszélj szeretetről, majd megszereted. Ő gazdag te meg szegény vagy. En sem szerelemről mentem szegény atyádból, azután azért meg szerettem, mert jó ember volt. Kálmán is művelt, kedves, jó ember.

— Igaz igaz mama, de még egy kicsit halaszszuk. Istennem, mama, te engem megölsz!

— Ugyan hallgass, te még mindig gyerek vagy, már beölehetett volna a fejed lágya. Mához egy hétre meg lesz a menyegző.

— Én már nem bánom, kedves mamám, ha parancsolod.

— Ma írok Elemérnek, hogy jöjjön haza menyegzőre. Az a szegény fiú mellbeteg, bizonyosan azért ment Florenzbe.

— Elemérnek ne íráj, mama kedves, ne soha, ő ne legyen itt akkor, — mert én tudom mi baja, — tévé utánna magában — és ő is tudja miért halaszszom a menyegzőt.

— Kedves lányom rosszul vagy? úgy elsápadtál?

— Nem mama, szívgöres, csak egy kis szívbaj!

Nagy készülődés van özv. Jenei Gézáé ő nagyságánál, hogyne mikor a város legszebb leánya a bájos Angelika megy férjhez. A vendégek a nagy teremben vannak és várják minden perczben a menyasszonyt. Egyszerre csak sikoltás hallatszik a szomszéd szobában, a menyasszony elájult.

— Fáj neki hogy el kell válni az anyjától, mondá egy sovány kisasszony.

Dehogy! Örömben ajult el, sipitja egy bibirkos képű kövér asszonyság kiól a volt a hír hogy minden nagy leányos háznál ismerős, hogy a lakodalomban jól mulathasson ha a lány férjhez megy.

Ehhez hasonló beszéd foly a teremben, midőn a menyasszony kilépett.

Mint egy túlvilági lény tűnt fel fehér rubájában

fogyasztási képessége egyre apad, az állam pedig évről évre többet vesz be ezen a címen. Ausztriában még Karlsbad körül is 11 krajczáron kapni egy liter jó sört, mibe kerül nálunk a sör? *A magyar bort a saját községében kénytelen a korcsmáros drágábban mérni, mint az osztrák korcsmáros otthon méri ugyanazt a magyar bort.* A Lajta melletti Brukkbau a magyar pénzügyminiszter nagy adókedvezményeket kénytelen engedélyezni, csak hogy ott magyar területen a magyar sör legalább némileg versenyezzen az osztrák sörrel.

Mennyi uzsora, mennyi csalás van nálunk a kenyér, a hus, a bor stb. körül!

Annyi bizonyos, hogy nálunk a fogyasztási adó a nép egészségének és jólétének megrontója, de az is bizonyos, hogy e kegyetlen adót nem mernék gyeltörlni, hogy azt az egyenes adókra kivetendő külön pótdadókkel megtérítsük.

Mi berendezkedtünk nagy és gazdag államok mintájára, brillirozunk a párisi kiállításán is, itthon pedig csak a legszerényebb jövedelmi forrásokkal rendelkezünk, fogyasztási adóinkhoz a magyar nemzet vére, egészsége és jóléte tapad.

A fogyasztási adók eltörlelendők, vagy legalább is tetemesen leszállítandók.

M. A.

Ujdonságok.

Gyulafehérvárt, 1900. július 26.

— **A gyulafehérvári lövész egyesület** — királyunk születésének évfordulója alkalmával f. évi augusztus hó 19-én nagyszabású ünnepélyt rendez, melynek programja közelebb állapittatik meg s közzé tétetik.

Aszfalt járda városunkban.

Haldoklik, utolsó napjait éli a földi kövezet. Isten veled, hamar útnak eresztünk, nem hullatunk fájó könnyeket utánad, nem hagysz sajtó sebet keblünkben, jó, hogy már indulsz! Emlékbe régiséggýtteményünkbe eltesztünk egy kőköcskát — melyet majd utódaink megbámuljanak — lássák, mily türelmesen koptattunk el.

Ti főtéri járdák, többször kellemetlen órákat szereztetek nekünk, nem voltatok alkalmasok arra, hogy a járda nevet viseljétek. Vajjon miért? Két kövér ember nyugodtan végig nem mehetett, hol egyiknek, hol a másiknak felváltva kellett a járda mellett sántikálni. Nem tudatok helyet adni még egy párnak sem! Sőt örökkétartó folytonossági biányokat hagyatok, mi nem kellemes zökkenéseket, botlásokat szült. Előnyeidet most nem tudom felsorolni, nincs ráidőm. Csak menj, menj! Felvált csakhamar egy másik, — mihelyt az utolsó kő is eltűnik, — helyedbe lép az aszfalt.

Igen, városunk főterét nemsokára aszfalt borkulat fogja fedni, ott látjuk minden nagyobb város utcáin e sima, mondhatni parkettirozott bárony járdát. Ezután örömmel sétálhat városunk közönsége a tükörsima aszfalt járdákon, kellemesen himbálózva haladhat tovább, nem félve, hogy incidenseknek tétetik ki. Vigan használhatja fel ezután a főter sima járdáit állandó sétahelyekül, melynek aszfalt burkolata rugalmassá teszi, megkönnyíti a járást s kellemes hatást gyakorol a testre. Köszönetet nyilvánítunk városunknak e szép intézményért. Örömmel várunk aszfalt járda, hogy megkezdhezzük rajta állandó téli sétáinkat.

— **Aratásról.** Nincs szebb időszak a nyárnál édesen várja ezt a gyermek, édesen a munkás, de még édesebben a gazda ember, a földmivelő. Nemcsak ezeknek, várnia kell ezt mindenkinek, mert ez az időszak az, mely megérleli az emberiség számára a mindennapi kenyeret. Mily szépen is lengnek az aranykalászok a zöld mezőkön, fejceskőjüket lehajtva a mag terhetől, mintegy jelezni akarva, hogy eljött az ideje neki is lenyugodni, lehajtani fejceskőjét, nyugalomba vonulni. Megkezdődtek az aratások, örömmel mennek az aratók s a buzakalász is enged a sarló vágásaiuk. Az aratók dalai mily kedvessé teszik, mennyire felvidítják a hallgató természetet s mindenki-ben hálaima ébred az aratásért. Lassan-lassan kopár lesz a határ, elhagyja a tarlót még a haris madár, helyet adva egy egy zugó gépnek, mely megfosztja a kéréket magvaitól, számot adva a termés állapotáról. Fűtölj tovább, minél tovább, szeld a szép aranykalászokat, melynek koszorú bőséget, áldást hoznak a balandók tejére, kik felemelik háládó főházukat Ahhoz, kitől mindez jött.

— **Ma országos vásár,** az u. n. Anna-napi vásár volt városunkban. A piactól volt lépve idegen néppel, hozatal volt bőven mindenből s a kereslet is elég élénknek látszott. — Háromféle látványosságot is hozott a vásár alkalmá, és pedig egy cirksőt, egy optikai látványosságot és egy óriás hőlgyet — szakállast. Persze, hogy mindenik „felt ház“ előtt produkálta magát.

— **Rossz intézkedés.** Most ebben a fene kánikulai hőségben, a mikor az ember majd elolvad a nagy melegtől a legálasabb térben is, akkor engedi meg a rendőrség, hogy a főtéren, hova a nap reggeltől alkonyatig egyforma perzselő hőséggel tít le, egy 6 négysszög méter területű vászonsátorban üsse fel tanyáját 2 óriás s ott szorongjon egész nap a hozzátartozókkal és a látogatókkal egyetemben. Hát ez rossz intézkedés. Mert ellehet képzelni, hogy azok az úgynevezett óriások a mellett hogy szük helyen és forró légkörben élnek, bizonyos természeti szükségükben nem fognak a föld alá bujni, hanem ott a helyszínén könnyitenek magukon. Valjon ez állapot megfelel-e az egészségügy követelményeinek úgy a sátron belül, mint azon kívül? Nem hinnők s épp ezért felhívjuk a városi orvos figyelmét ez abnormis

jába kocsikázni ment majd leszállt a kocsiról s a kocsist visszaküldte. Utját a nagy köpad felé folytatta. Mind közelebb ér lejtőre fövél egyszerre csak megpillant a köven egy levélkét „Angelának“ czímmel. Felveszi . . . körültekint . . . a kő mögé néz és elesett a fűben nem tudott egyebet szólni csak: „Ah! Elemér mit tettél?”

Elemér pedig ott feküdt a földön szíven keresztül löve.

Később magához térve Angela a levelet felbontva elolvassa:

Imádott Angelám!

Olvasza ezen levelet el mert annak a keze írása ez a ki kegyedet oly nagyon s úgy szerette, hogy meghalt érte. Emlékszik mikor én kegyednek eimondtam ezen pad regéjét s hogy az a szép leány ki olyan szép volt, mint kegyed és a fiatal ember itt halt meg s ketten milyen boldogok lettek, mert örökre együtt lehetnek. Én azt kérdeztem kegyedtől Angela, nem volna jó ha vellünk is úgy történe? Kegyed pedig azt válaszolta: ha Önnek kedve van, meghalhat, de nekem nincs reá. Aztán azt mondtam, kegyednek nincs szíve. De nekem volt, mert úgy szerettem teljes szívemből. hogy kész voltam most meghalni is. Azt mondotta kegyed Angela, ha kedvem van, haljak meg egyedül, én meg is halok, ugy sincs mit csinálnom e ezüdar világon egyedül, ha senkit sem szeretek. Én felfogadtam magamban akkor, midőn a mamájával elment, hogyha kegyed nem lesz az enyém, senki sem lesz az, hanem én leszek a halálé.

Mostboldog lettem, azt kívánom édesem, legyen maga is az és Isten az én kívánságom meg fogja hallgatni.

Ne feledje el

Elemért.

— Ő boldog, de mind a ketten azok leszünk, mint az a szép leány és a fiatal ember, kiáltá Angela.

Erre kivett a zsebéből egy kis üveget, kiitta tartalmát, összeesett. Nagyot sohajtva utolsó szavai ezek voltak: „Milyen boldogok lettünk mi mind a ketten!”

Kocsis M.

és fátjollal mely halvány fehér arcát fedé. Olyan nagy fájdalom tükrözött arcán de hogy miért nem tudta senki sem.

Mit is gondoltak volna, gazdag, szép férje, mi kell még több, nem is gondolták, hogy egy fiatal 19 éves leány nem nézi a pénzt, hanem ha szerelme tárgya akármilyen szegény, rongyos, még annál inkább ragaszkodik hozzá.

Azután megindult a menet a templomba. Véghez ment a szertartás mint másnál nincs is miért leírjam mert az mindenütt egyformán megy.

Este a menyasszony szobájában ült és toilett val toztatással foglalkozott mert a táncz kezdődött.

Kopogtatást hall szobája ajtaján, beereszti s egy hordár neki egy kis levelet ad át. A czímről felismerte Elemér írását. Tartalma következő volt:

Kedves Angela!

Ha valaha csak mint barátját szeretett, jöjjön ki ahhoz a kőhöz a mely azt a fiatal embert eltemette s öket olyan boldoggá tette. Kérem tegye meg végső kérése ez, egy megtört szívűnek

Elemér.

— Ilát Ő itt van, eljött?!

— Istennem! még mivel sujtasz, nem bírom már a keresztest, melyet adtál hogy hordjak.

— Elmegyek hozzá megmondom neki, hogy mennyire szeretem hogy csak Őt fogom mindig szeretni, de el választ minket valami — s azért utazzék el, hogy ketten külön szenvedjünk ne lássuk egymás fájdalmait, kínjait.

— De viselem a terhet a meddig összeroskadok alatta.

A táncz alatt feltűnő a menyasszony halványasága. Férje hozzá megy s kérdegeti: Angelám, rosszul vagy?

Őh egy kis szívbaj, felelé Angela jobb szeretnék visszavonulni hogy kipihenjem magamat.

Másnap 10 órakor Szigethi Kálmáné a hegyal-

értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Felhívtnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólírt kiküldőtnél vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes batáridő ezen hirdetésménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik.

Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Gyulafehérvárt, 1900-ik év július hó 25-ik napján.
Csi a Lázár, kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 496--1900.

Arverési hirdetmény.

Alólírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. tcz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a gyulafehérvári kir. járásbíróság 1898 V. 579 számú kiküldött végzése által Szászsebesi Bojitia János ügyvéd által képviselt „Sebesána” szászsebesi pénz és hitelintézet végrehajtató javára kutfalvi Biszka József és társai ellen 200 kor. tőke, ennek 1897 év november hó 27-ik napjától számított 6% kamatai és egyéb törvényes járulékaik követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság 1/25—1899 lefoglalt és 1034 koronára becsült még pedig: kutfalvi Biszka József peresénél lefoglalt egy borjúzó 6 éves tehén, 2 fehér 3—3 év ben járó tülök, 2 fehér ökör borjú, 1 paripa ló, 1 vasalt ló szekér, 12000 drb égetett téglá, 5 fehér bárányozó juh, 1 kövér kocza sertés és 30 litervéka tiszta buzából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladottnak.

Mely árverésnek az V. 770/1—1900 sz. kiküldést rendelő végzés folytán helyszínen vagyis Kutfalva községében alperes Biszka József lakása előtt leendő eszközölésére 1900-ik év augusztus hó 13-ik napjának délelőtti 11 órája batáridőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hívott meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. tcz. 107.§-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Felhívtnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólírt kiküldőtnél vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes batáridő ezen hirdetésménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik. Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Gyulafehérvárt, 1900-ik év július hó 25-ik napján.

Csi a Lázár, kir. bírósági végrehajtó.

Nem közönséges olaj vagy szeszak, hanem oly készülék, mely **különösen** szobapadlók mázolására alkalmas, mivel az egyes fajták összes előnyeit foglalja magában a nélküli hogy hátrányaival birna, u. i. nem ragadós, nincs rossz szaga és nem törékeny.

EOLIN-LACK.
Többféle színben kapható A szobák megfestésük után azonnal használható.
Fényes és tartós
Gyulafehérvárt kapható Dahinten Viktornál.

Többféle színben

kapható A szobák megfestésük után

azonnal használható.

Fényes és tartós

Gyulafehérvárt kapható

Dahinten Viktornál.

Figyelni kell a védjegyre.

Minden háziasszony

sajátkezűleg készíthet **ECZETET**

(mely nagy megtakarítással jár)

ha a közkezdveltségű „**Vinacet**”-féle eczet-kivonatot használja. Vízrel való egyszerű hígítás által mindenkor előállítható bármely tetszésszerű mennyiségben a legkisebb friss és üde eczet. A készen vett eczet gyakran rossz és könnyen megromolhat a konyhában. Az ilyen eczet közveszélyes és egészségtelen az ételek elkészítésében, tehát értéktelen is. A ki egyszer megkísérli az eczet-esszenciát, „**Vinacet**”-et, az használni is fogja állandóan. Kapható minden csemege-, drogu- és fűszerkereskedésben. Negyed literes üvegnek ára 1 korona. Literes üvegnek 3 kor.

Gyulafehérvárt forraltat Jakabhy Albert és Lobstein Sándor művelik.

Mindenütt kapható.

Kalodont

Legjobbnek elismert fogtisztítószer.

Biztos kereset

kinálkozik jó beszélőképességgel bíró tisztességes személyeknek, kik állandó lakhelyükön az 1883. évi XXXI. törv. czikk értelmében sorsjegyeknek állampapíroknak részletfizetésre való eladásával foglalkozni kívánnak.

Mercur

váltóüzleti

részvénytársaság

BUDAPEST

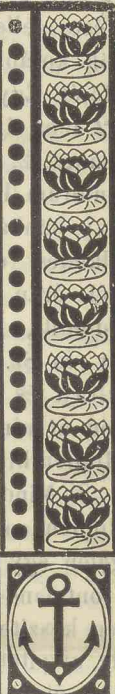
Arany-János-utca 31.

Richter-féle

Horgony-Pain-Expeller

Liniment. Capsici comp.

Ezen hírneves háziaszer ellentállt az idő megpróbáltatásának, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsölésként alkalmaztatik köszvénynél, csúznál, tagszárgatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzsölésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakarta Horgony-Liniment elnevezés alatt, nem titkos szer, hanem igazi népszerű házaszer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenként árban majdnem minden gyógyszerárban készletben van; főraktár: **Török József** gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatosak legyünk, mert több kisebb-bérbétkü utánzat van forgalomban. **Ki nem akar megkárosodni**, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter czéggeljelzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza. **RICHTER F. AD. és társa, RUDOLSTADT** cs. és kir. udvari szállítók.

Nagy Képes Világtörténet

Képes diszmű a művelt közönség számára.

ALDÁSSY ANTAL, BOROVSKY SAMU, FOGARASSY ALBERT, GERÉB JÓZSEF, GOLDZIERH IGNÁCZ, GYOMLAY GYULA, MIKA SÁNDOR

közreműködésével szerkeszti

MARCZALI HENRIK

Mintegy 2500 szöveggel, 500 műmelléklettel, 60 színes málappal 50 történelmi térképpel, 8500 szövegoldallal.

A Nagy Képes Világtörténet célja.

Jelen munkával az első nagy világtörténelmi mű jelenik meg magyar nyelven. Tervében, czéljában, eszközeiben, alakjában és terjedelmében egyaránt nagy és jelentős ez a vállalkozás.

A magyar tudomány nyújtja a magyar közönségnek az élet könnvét, a világtörténetet. Nemzeti művelődésünkre nézve fontos mozzanat ez.

Egy régi hiány pótlása, egy régi szükség kielégítése, egy régi kötelesség teljesítése.

A Nagy Képes Világtörténet illusztrációi.

A Nagy Képes Világtörténet összes illusztrációi kizárólag egykoru vagy korhű ábrázolások lesznek. Képes mellékletei, történelmi térképei, a szöveg közé nyújtott rajzokkal és írásműveléssel a Világtörténet egy olyan kicsinyített történelmi múzeumot nyújtanak az előfizetőknek, a minőt a maga valójában lehetetlen beszerezni. Ezek a nagy európai múzeumokból, családi és nyilvános könyvtárakból és levéltárakból, építészeti műemlékekről egybegyűjtött és a legnagyobb műszaki tökéletességgel reprodukált illusztrációk rendkívül emelik a mű becsét, az egésznek művészi értéket adnak.

Ez a tizenkét kötet a legfényesebb magyar könyvek közé tartozik. Ez a tizenkét hatalmas könyv arra való, hogy nemzetünk minden műveltségének tanítója, barátja, tanácsadója, minden ur háznak ékessége legyen. A mű kiadására egyesült két könyvkiadó intézet bizalommal ajánlja, tehát nagy, magyar vállalatát a nagy magyar közönségnek.

Franklin Társulat

magyar irodalmi intézet és könyvnyomda.

Révai Testvérek

irodalmi intézet részvénytársaság.

Megjelenik tizenkét

kötetben

famentes, tehát soha meg nem sárguló papíron.

Egy-egy kötet ára

rendkívül diszes félbörkötésben, bőrháttal és vászontáblával

8 frt.

Minden négy hóban egy-egy kötet jelenik meg.

Megjelenik füzetes

kiadásban is

240 füzetben.

Több füzet semmiképp sem lesz.

Hetenkint egy füzet fog közrebocsáttatni.

Egy-egy füzet ára

30 kr.

A füzetes kiadáshoz diszes be-kötési táblák szállítanak.

A Nagy Képes Világtörténet megszerezhető:

a) Füzetes kiadásban hetenkint 30 kros füzetekben minden rendes hazai könyvtárúsnál.

b) Kötetes kiadásban 12 kötetben, 8 frtjával

a) kötetenkint utánvétellel bérmentve,

b) havi 1 frt 50 kros részletfizetésre.

*

A rendelések a helyi könyvkereskedéshez vagy alólírt kiadókhöz intézendők.

*

Tájékoztató képes prospektust

vagy

mutatványfüzetet

ingyen és bérmentve

küld a mű kiadóhivatala

Budapest, V. Üllői-ut 18. szám.

Előfizető gyűjtők szíveskedjenek a kiadóhivatalhoz fordulni.

Nyomatott Papp Györgynél Gyulafehérvárt